

Η κραυγή της μάνας (Μίνα Μπουλέκου, Συγγραφέας-Ποιήτρια)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πέρασαν κιόλας τόσα χρόνια από κείνη την αποφράδα μέρα, 20 Ιουλίου 1974, που ο Αττίλας εισέβαλλε στο όμορφο νησί μας να το κουρσέψει, το νησί της Αφροδίτης με τις χρυσοπόρφυρες θάλασσες, τις όμορφες ακρογιαλιές και τον καταγάλανο ουρανό μας. «Δεν θα ξεχάσουν ποτέ τα μάτια μου όσο ζώ», μονολογούσε η κυρά Βασιλική με δάκρυα στα μάτια, τον ματωμένο ουρανό που γέμισε σιδερένια μαύρα πουλιά και την θάλασσα που την έπνιξαν τεράστια κύματα θανάτου, ζώνοντας απειλητικά τον ορίζοντά μας. Έντρομοι άνθρωποι που έτρεχαν να περισώσουν ό,τι τους είχε απομείνει. Πόνος και θλίψη ζωγραφισμένη στα βλέμματά τους, προσπαθώντας να σώσουν την ζωή τους ή ό,τι τους είχε απομείνει από αυτή στις στάχτες του πολέμου.

Δεν θα ξεχάσει τη μέρα που φίλησε το γιό της τον Λευτέρη, δίνοντάς του την ευχή της, καθώς και το μοναδικό φιλί που έδωσε μάνα στο γιό. Ήταν η τελευταία φορά που είδε το μονάκριβο σπλάχνο της ζωντανό να της λέει καθώς έφευγε βιαστικά «Την ευχή σου μάνα μου, να πάω να πολεμήσω με κάλεσαν από την υπηρεσία μου». «Να 'σαι καλά γιέ μου, να προσέχεις». «Ωρα σου καλή παιδί μου, η Παναγιά μαζί

σου λεβέντη μου». «Ωρα σου καλή και να μου φέρεις καλά μαντάτα». Η κυρά Βασιλική τον σταύρωσε καθώς έφευγε από την πόρτα της και ένας πόνος σαν λεπίδα, διαπέρασε τα σωθικά της καθώς τον αποχαιρετούσε.

Εκείνο το άγριο χάραμα που λυσσομανούσε η φύση και χόρευαν τα στοιχειά απ' τα πυρά του πολέμου, βλέποντάς τον να φεύγει από την εξώπορτα του σπιτιού τους, ήταν σαν να μαρμάρωσε το χαμόγελό της για λίγο, καθώς ξεμάκραινε σιγά σιγά. Βλέποντάς τον να φεύγει καμαρωτός με την στολή του, όμορφος που ήταν, σαν ήλιος φάνταζε μέσα στην ψυχή της. Η πόρτα του άδειου σπιτιού της σφάλισε και η μάνα με βαριά καρδιά έγειρε σαν δέντρο τσακισμένο ανήμπορο να αναστηθεί.

Ο γιός της ήταν αξιωματικός, με πολλές διακρίσεις και εύφημες μνείες για την τόλμη που είχε επιδείξει κατά την στρατιωτική του θητεία, ο Λευτέρης είχε υπηρετήσει το διάστημα 1967-1969 στην ΕΛ.ΔΥ.Κ και δεν δίστασε ούτε για στιγμή να πάει στον πόλεμο και να υπερασπιστεί τα ιερά και όσια της πατρίδας του.

Τον καμάρωνε η κυρά Βασιλική, μόνο εκείνη ήξερε τι είχε περάσει, για να τον μεγαλώσει από μια σταλιά. Έχασε νωρίς τον άνδρα της και στάθηκε μάνα και πατέρας για αυτό το παιδί. Ήταν ολάκερη η ζωή της.

Η κυρά Βασιλική πήγε στην εικόνα της Παναγιάς, που είχε συντροφιά όλα της τα χρόνια και κάθε φορά που ένιωθε την ανάγκη πήγαινε κοντά της. Έτσι και τώρα, παρακάλεσε με πίστη την μητέρα του Χριστού «Παναγιά μου Δέσποινα, προστάτεψε το παιδί μου, βάλτο στις φτερούγες σου μαζί με τα άλλα». «Κάνε τα

να γυρίσουν όλα γρήγορα πίσω στις αγκαλιές μας και όλα να μοιάζουν, σαν ένα κακό όνειρο που θα σβήσει με το φως του ήλιου».

Τα νέα δεν ήταν καλά, είχαν ενημερωθεί οι κάτοικοι του νησιού, ότι έγινε πραξικόπημα κατά του Μακάριου. Είχε προηγηθεί η προδοσία της ελληνικής χούντας και ο Αττίλας είχε αρχίσει να δείχνει τα δόντια του στον κυπριακό λαό. Θύελλα ξέσπασε και με αφορμή το γεγονός αυτό, μετά από λίγες μέρες, Τούρκοι εισβολείς μπήκαν να μαγαρίσουν τον ευλογημένο τόπο μας.

Οι μάχες μαίνονταν για μέρες, ο κόσμος είχε φοβηθεί από τις αλλεπάλληλες επιδρομές των Τούρκων, έσφαζαν, λεηλατούσαν έκαιγαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Φόβος και τρόμος είχε ζωγραφιστεί στα πρόσωπα των ανθρώπων, πρόσφυγες στον ίδιο τους τον τόπο.

Ένας ακόμη άδικος και παράλογος πόλεμος και όλοι παρακαλούσαν να αποκατασταθεί η τάξη. Αλλά αυτό στάθηκε αδύνατο, παρ' όλο τον ηρωισμό που έδειξαν τα παλικάρια μας. Ο εχθρός υπερτερούσε, στήθος με στήθος οι περισσότεροι έδωσαν την ζωή τους.

Μάταια όμως, το νησί μας έπεσε μαρτυρικά. Οι Τούρκοι κατέλαβαν την βόρεια πλευρά του νησιού, διαπράττοντας απαράδεκτα εγκλήματα, κάνοντας μαζικές συλλήψεις, βασανιστήρια, εκτελέσεις και διωγμούς. Ο τόπος μας, είχε γίνει κρανίου τόπος, γέμισε πτώματα, μια απερίγραπτη ανθρώπινη τραγωδία σ' αυτή την απίστευτη κτηνωδία των γκρίζων λύκων.

Η κυρά Βασιλική δεν περνούσε μέρα και νύχτα που να μην αγωνιά για αυτό που είχε συμβεί, λέγοντας από μέσα της «Θεέ μου άλλη μια δοκιμασία είναι και θα περάσει» έλεγε για να πείσει μάταια τον εαυτό της. Και μ' αυτές τις σκέψεις, σφάλιζε τα βλέφαρά της, κάθε βράδυ ανήμπορη και απογοητευμένη για όσα είχαν συμβεί.

Ήταν σαν μια άγρια καταιγίδα, που είχε χτυπήσει το νησί και κανένας πια, δεν μπορούσε να αντισταθεί στο κακό που είχε απλωθεί, σπέρνοντας τον όλεθρο απ' άκρη σ' άκρη, χωρίς έλεος στα ανυπεράσπιστα θύματα που είχαν βρει τραγικό θάνατο.

Οι μέρες περνούσαν δύσκολα, ο χρόνος λες και είχε συνωμοτήσει να σταματήσει κάνοντάς το ακόμη πιο οδυνηρό. Τις νύχτες ξυπνούσε έντρομη και φώναζε ταραγμένη μες στον ύπνο της «Γιέ μου πού είσαι ..φυλάξου..» και ξανάπεφτε στην λήθη, ώσπου ένα βράδυ, είδε ένα πολύ άσχημο όνειρο και ξύπνησε ταραγμένη και από τότε δεν μπόρεσε να ξανακοιμηθεί. Κρύος ιδρώτας την είχε λούσει, καθώς περίμενε με αγωνία.

Το πρωί της επομένης την ειδοποίησαν από την υπηρεσία του Λευτέρη και της είπαν τα δυσάρεστα, ότι ο γιός της αγνοείται. Ίσως είχε συλληφθεί ως αιχμάλωτος. Οι Αρχές του Γενικού Επιτελείου Στρατού δεν αναγνώρισαν το πτώμα του στους σκοτωμένους. Της είπαν μονάχα ότι κατάφερε να σώσει από την διμοιρία που είχε κάτω από τις διαταγές του, τις περισσότερες ζωές των αντρών του, μέσα σ' αυτόν τον άνισο πραγματικά πόλεμο, δείχνοντας έναν απaráμιλλο ηρωισμό όπως ταίριαζε σε έναν αξιωματικό της ΕΛ.ΔΥ.Κ, με τόλμη και θάρρος καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, εμψυχώνοντας τους στρατιώτες του, αλλά δεν ήταν γραφτό να ανταμώσουν όλοι πάλι μαζί. Δυστυχώς έχασαν τα ίχνη του, κανένας δεν ήξερε να πει με ακρίβεια τι απέγινε το παλικάρι, πάνω στον πανικό των ημερών που ζούσαν όλοι.

Εκείνη σπάραξε βγάζοντας μια άναρθρη κραυγή πόνου «Λευτέρη μου, γιέ μου πού είσαι... ζεις; θα σε ξαναδώ...». Δεν μπορούσε ούτε για μια στιγμή, να δεχθεί ότι δεν θα ξανάβλεπε το παιδί της. Και πού δεν πήγε η καημένη η κυρά Βασιλική, έλιωσε τα πόδια της για να τον βρει, πέρασε από στρατόπεδα, φυλακές, νοσοκομεία γεμάτα με άπειρους τραυματίες, έψαχνε μέρες ατέλειωτες μες στα συντρίμια, αλλά πουθενά δεν τον βρήκε.

Χαλασμός Κυρίου γινόταν και εκείνη είχε πάρει μια φωτογραφία του Λευτέρη της και ρωτούσε όποιον περαστικό έβρισκε μπροστά στο δρόμο της «Μήπως είδατε το παιδί μου;» ρωτούσε με δάκρυα στα μάτια, κάθε φορά που περίμενε να πάρει μια απάντηση, ώσπου η φωνή της έγινε μια τεράστια φωνή απόγνωσης, θυμού και θλίψης καθώς απάντηση δεν έπαιρνε και οι μέρες κυλούσαν και ο χρόνος βάραινε τη ζωή της μέσα σε μια ατέλειωτη ερημιά που πάγωνε την ψυχή της.

Ήταν πραγματικά τραγικές οι μέρες που έζησαν όλοι οι κάτοικοι του νησιού και οι μνήμες τους έγιναν πικρές αναμνήσεις, ξεθωριασμένες εικόνες μέσα στην θλίψη που τους συνοδεύουν ακόμη και σήμερα.

Μετά τον Αύγουστο του 74, όπου όλα είχαν τελειώσει πια, με τους τούρκους κατακτητές στο νησί, ένωσε ότι έχασε κάθε ελπίδα, αντικρίζοντας ερείπια παντού. Σπίτια ερμητικά κλειστά, καταστήματα σφαλισμένα, κατεστραμμένες

περιουσίες, καμένη γη μόνο αυτό είχε απομείνει. «Μια λωρίδα γης που μας πήραν με το ζόρι» μπήζοντας τις φωνές θυμωμένη. Τα χαμόγελα των ανθρώπων είχαν σβηστεί πια. Μαζί με το γιό της χάθηκαν πάρα πολλά παιδιά. Οι φωνές απελπισίας των μανάδων πλήθαιναν, μέρα με τη μέρα, χωρίς να μπορούν να μάθουν για την τύχη των παιδιών τους.

Το μόνο που απέμεινε στην κυρά Βασιλική ήταν να πηγαίνει στο μνημείο αγνοούμενων, όπου ήταν χαραγμένο το όνομα του παιδιού της. Συντροφιά της έμειναν πια, μονάχα οι ευτυχισμένες στιγμές του χθες που είχε ζήσει. Δεν είχε τίποτε άλλο δικό του.

Τα χρόνια της πέρασαν μέσα στο πένθος. Κάθε φορά που έβγαινε έξω και διέσχιζε τους δρόμους της Μεγαλονήσου. Την έπιανε απελπισία, βλέποντας τείχη, φράκτες και συρματοπλέγματα. Ματωμένη η καρδιά της, προχωρούσε και στεκόταν, πόσες φορές ρίχνοντας το βλέμμα της, στην Πράσινη Γραμμή, περιμένοντας μια απάντηση δικαίωσης που δεν ερχόταν και εκείνα τα αναπάντητα γιατί, που φώλιαζαν στην ψυχή κάθε ανθρώπου που είχε χάσει τους δικούς του, σε αυτό το άθλιο πραξικόπημα.

Από τότε δεν ξαναντάμωσαν οι δυο τους, πάρα μονάχα σε όνειρα στοιχειωμένα, γεμάτα με εφιάλτες, περνώντας σχεδόν όλη της τη ζωή, να αναζητά το γιό της, που χάθηκε στην πύρινη λαίλαπα του Αττίλα. Η κυρά Βασιλική ψελλίζει ακόμη και σήμερα μετά από τόσα χρόνια, σιωπηλά «Τον περιμένω ακόμη..» μέχρι να κλείσω τα μάτια μου.